

ת"פ 50756/06 - מדינת ישראל נגד דוד צ'צ'ישוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 12-06-50756 מדינת ישראל נ' צ'צ'ישוי
בפני כב' השופט אלון אינפלד

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז אביב דMRI, פמ"ד

המאשימה

נגד

דוד צ'צ'ישוי

ע"י ב"כ עוז אורי דיגנו

הנאשם

הכרעת דין

A. אישום ותשובה

- כתב האישום מיחס לנאשם מעשים מגונים בילדת כבת 13 וחצי (המתלוננת). המדווח בשתי עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות המפורנות בסעיף 345(ב)(1), וזאת בנסיבות בסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), הינו בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה, שלא בהסכמה החופשית.
- המאשימה טעונה כי** בתאריך 14.2.12, ב时刻 13:00, טילה המתלוננת עם(Cl) לבתה בסמוך לביתה. הנאשם עסק באותה עת בתיקון רכב. המתלוננת פנתה אליו והציעה עזרה, הנאשם שאל אותה הין אם לומדת ובת כמה היא. אז, הושיט יד, ליטף לה את החזה ואמר לה שיש לה חזה גדול. המתלוננת נכנסה לבניין והנאשם נכנס אחריה, נצמד אליה מאחור, הכנס ידו מתחת לזרועותיה ומחזק את החזה בחזקה בשתי ידייו. לאחר מכן, עבר הנאשם לעמוד מול המתלוננת ושוב מחזק את חזזה בחזקה בשתי ידייו. המתלוננת אמרה לו, כי אביה מהכח לה והנאשם הגיב "לא נורא, תישاري שתי דקוקות".
- המדינה טעונה עוד, כי מעשי של הנאשם הכאיבו למתלוננת. כן נטען, כי כתוצאה ממעשיו הנאשם נאלצה המתלוננת לעזוב את ביתה מחשש שתתקל בו, בסברה כי הוא מתגורר במקום. מסיבה זו התארחה בבית חברים למשך חודשים.
- תשובה הנאשם ניתנה ביום 04.02.2013 מפי סנגורו, עו"ד דיגנו. **הסגור הודיע על כפירה** בכתב האישום ומסר, כי מכיוון שהנאשם נחקר כמעט לגמרי לאחר האירוע, לא זכר את הפרטים. הסגור הסביר, כי מדובר בבניין בו מתגוררת אשתו לשעבר של הנאשם, ולפיכך הנאשם הגיע לבקר שם הרבה. נמסר כי הנאשם זכר שיש בבניין לצד שמשתובבת עם כלבה, אולי האירועים אשר בכתב האישום הוכחו מכל וכל. הנאשם אישר רק שלפעמים הוא מلطף את הכלב, אך הוא לא תיקן רכב. עוד נטען, כי הנאשם מתקשה לילכת, ולפיכך גם לא יכול היה, לא לתקן רכב, ובוודאי שלא לרודף אחרי ילדה בחדר המדרגות.

עמוד 1

5. ביום 30.03.2014, בפתח מועד ההורחות, **מסר הסגנור תיקון לתשובה לאישום**. הסגנור מסר מפי הנאשם, כי אכן היה אירע בו הילדה פנתה אליו עם הכלב, כאשר שניהם היו בחניה. נמסר, כי הוא אכן ליטף את הכלב ויתכן שבטעות, תוך כדי כך, ליטף את החזה של הקטינה באופן לא מכוון. כן הוסיף, כי בהמשך הם נכנסו לחדר המדרגות, הקטינה הייתה עם הכלב על ידיה והנאשם טפח על הכלב. יתרון, הסביר הסגנור, שתוך כדי טפיחה זו נגע הנאשם בטעות בחזה. הובהר, כי הדברים לא היו מכוונים ולא הייתה בהם כל כוונה מינית. עוד הובהר, כי הנאשם מכחיש את התוכן המקורי שיווסס לו בכתב האישום. הסגנור הסביר, כי התקון לתשובה לאישום נובע מוקשי בתקשרות בין בין הנאשם שהוא דובר רוסית, ורק במהלך ההכנה למשפט עצמו התחדדו הדברים.

עדות המתלוונת

6. המתלוונת העידה ביום 30.03.2014 (להלן "עמ' 14 לפרטוקול"). המתלוונת סיפרה, כי היא מתגוררת עם אימה ועם החבר של אימה בבאר-שבע, ואחיה מתגוררים בחיפה. בחקירה נגדית הבהירה שבזמן האירע עדין התגירהה עם אימה ואביה הביוLOGI (עמ' 27-26).

7. המתלוונת מספרת, כי יצאה לטויל עם הכלב, ואז ראתה את השכנים מתקן את הרכב ומרה לו שלום. בדרךה חזרה הביתה היא נגשה אליו והציעה לו עזרה. השכן שאל בת כמה היא והשיבה שהיא בת 13 ולומדת בכיתה ח'. לדבריה, הנאשם סיפר לה על הבן שלו גם כן. אז, הושיט השכן יד ונגע בה בחזה. השכן הוסיף ואמר שיש לה "חזה גדול". המתלוונת מספרת, כי היא נלחצה והלכה לכינסה של הבית בהליכה מהירה, כאשר הכלב כל הזמן היה עימה. בהגיעה אל הכניסה הייתה על הדלת מודעה של ועד הבית. הרודהה הייתה כתובה בעברית ואוטו שכן ביקש ממנה להסביר לו מה כתוב, והוא הסבירה לו בקצרה ברוטסית את תוכן ההודעה.

8. המתלוונת מספרת עוד, כי פתחה את דלת הכניסה ונתנה לכלב להיכנס. היא עצמה נכנסה והנאשם אחריה. המתלוונת הסבירה "כailo", הוא כל הזמן היה אחורי, הוא נכנס אחורי והוא עמד מאחורי מגבו והוא הכנס ידים כאילו מאחוריה והכנסים אותם כאילו לקידמה אליו וגעבי כאילו מאחוריה לקידמה. ואחרי זה הוא עבר כאילו, הוא זו מני מהצד והוא עבר להיות לפניי. הושיט ידים ואז כאילו הוא פשוט מחהץ את זה כאילו חזק. וניסיתי לזרז כמה פעמים ולא הצליחתי. אמרתי לו שאבא מתחכה בבית, שיש לי דברים לעשות בבית. והוא לא הקשיב. הוא אמר איזה דברים. הוא אמר - את תשאירי. ואחרי זה פשט כאילו, כאילו הלכתי חזק לצד ואז רצתי במדרגות לבית" (עמ' 12 לפרטוקול). העודה הסבירה, כי השעה הייתה 13:00 בצהרים, לערך.

9. בעמ' 14, תוך כדי שהעודה הסבירה לפרק ליט את הפעולות שעשה הנאשם, היא באופן אינטואיטיבי הדגימה את הפעולה של העברת היד מאחור לפנים. מהדגמה זו היה נראה כי הנאשם עמד מאחוריה, העביר את ידיו אל הצד הקדמי של גופה וכן נגע בחזה מלפנים. זאת, לפני שהוא עבר לעמוד מולה, וכן הושיט ידיו וגע בה, בשלישית, תוך כדי גרימת כאב ולחץ (שם בעמ' 14).

10. הסגנור פתח את **החקירה הנגדית** בבקשתו מהמתלוונת לתאר את הכלב. עלה, כי מדובר בכלב קטן למדי, אשר אורכו כרוחב הגוף וגובהו כ-20 או 30 ס"מ (עמ' 15). כן ביקש הסגנור את אישורה של המתלוונת לתמונה של מגרש החניה והכניסה לבית. התמונות סומנו נ/1-4 (עמ' 15-17). בהמשך החקירה הנגדית עלה, כי המתלוונת הניחה כי מדובר בשכן המתגורר בבניין. לדבריה, ראתה אותו הרבה ואף שלא ידעה את שמו, זיהתה אותו כשכן. כאשר הסגנור הציע לה אפשרות שהיא טועה בכך שמדובר בשכן, אלא מדובר במעשה למי שմבקר רבות את גרשטו, אישרה שיתכן ששתגה (עמ' 17-18).

11. הסגנור הציג לה את הטעות בדבר היות הנאשם שכנען ו אמר לה שהיא טעה גם בגיןו של הנאשם, כאשר העריכה את הגיל כבן 60 ל-70, כאשר מדובר למשעה בן 82. המתלוננת אישרה שיתכן שהיא טועה לפחותים. ואולם, בנסיבות אחרות, אף הן צדדיות, עמדת המתלוננת על כך שהיא אינה שוגה. אך, עמדת על הטענה כי הנאשם אמר לה שיש לו בן בכיתה יא', למרות שלפי גלו יכול להיות לו נין בגין זה. המתלוננת גם עמדת על כך שה הנאשם אמר תיקן את הרכב, תוך שהוא השתמש בכל עבודה, ואם הוא טוען אחרת, הרי שהוא משקר (עמ' 24-18).

12. המתלוננת הבירה שיצאה לטיל עם הכלב ללא רצועה, ולשאלת הסגנור אמרה שאינה זוכרת אם הרימה את הכלב בעת שדיברה עם הנאשם בחניה (עמ' 27). הסגנור הציע למתלוננת את האפשרות, שה הנאשם בעצם ליטף את הכלב במגרש החניה ואולי בשגגה ליטף את החזה והוא פירשה את הדברים לא נכון. המתלוננת שללה אפשרות זו מכל וכל והבירה "זה שקר. הוא מעולם לא ליטף את הכלב" (עמ' 28). המתלוננת אישרה שהיא לא צעקה בתגובהה, למרות שמדובר היה בצהרי היום ובאמצע השכונה, אלא פשוט החלה "ללכת מהר". לשאלת מדוע לא צעקה השיבה המתלוננת: "אני לא בן אדם שצועק" (עמ' 29).

13. המתלוננת הסבירה, כי הלכה אל הכנסייה, ובשלב זה הכלב בוודאי היה על הארץ. לדבריה, המרחק היה "חצי חניה ו קצת מדרחה" ואישרה שיתכן שהוא בערך 50 מטר (עמ' 29). לשאלת הסגנור איך הצליח הנאשם, שהוא בן 82 ובקיים מסוגל ללקת, לדודך אחרת, השיבה המתלוננת כי כאשר הגיעו לכנסייה, הייתה הכנסייה סגורה ושם הנאשם הגיעו אותה. היא לא ראתה איך הוא הגיע לשם, מכיוון שהוא מאחריה. בהגיעו לכנסייה נזקקה למפתח, ובינתיים הנאשם הגיעו ושאל אותה על הדף שהיה תלוי על הדלת. המתלוננת דחתה מכל וכל את הצעת הסגנור כי היא המתינה לנפטר (עמ' 30). הסגנור הפנה לכך שבמشرطה סיפרה כי הנאשם הלך מהר אחרת. המתלוננת הסבירה, כי אمنت לא ראתה אותו, אך שמעה אותו והוא הגיע אליה במהירות. לדבריה, היא אינה זוכרת שהסתכלה אחרת. היא הבירה, כי אף היא עצמה לא רצתה, אלא רק הלכה במהירות. אمنت יכולה הייתה לבסוף אף לא רצתה להשאיר את הכלב בחוץ (עמ' 31-32).

14. הסגנור שאל את המתלוננת, על כך שבעפני חוקרת הילדים אמרה שהיא בטוחה שבכל מקרה יאמינו לה ולא יאמינו לנפטר, וזאת ממשם שה הנאשם זקן והוא ילדה. המתלוננת תחילה הכחישה שאמרה דבר זהה, אך משהציג לה הסגנור כי אכן אמרה את הדברים בפני חוקרת הילדים, הסבירה שכנראה שההנחה שחשבה באותו עת, אך עתה (ביום עדותה) היא אינה חושבת כך (עמ' 32-34). כאשר לחץ הסגנור וביקשה להסביר מה התכוונה, השיבה "יכול להיות כי באותו זמן זה מה שחשבתי. זה מה שרציתי שיקריה. אבל עבר שנתיים מאז לא חשבתי על זה כל כך. אתה רואה? אפילו לא זכרתי שאמרתי את זה אז אין לי כל כך להסביר את זה" (עמ' 34). המתלוננת אף אישרה, כי אמרה לחוקרת הילדים, כי היא יודעת שיש ככל שמתלוננים בדבר שקר כדי לקבל פיצויים, אך היא אינה "מושעמתת" ולא תעשה דבר זהה. היא הסבירה לסגנור, כי שמעה מקרים כאלה אולי מהטלוייה, אבל היא אינה מכירה אדם זהה (עמ' 35-34).

15. לשאלת מדוע בעצם התעכבה להסביר לנפטר כתוב במידעה, ולא המשיכה את הברירה, הסבירה המתלוננת שהיא אمنت פחדה מה הנאשם ובכל זאת השיבה. היא נכנסה לחדר המדרגות והוא הגיע אחריה, והוא לא יכול היה למנוע ממנו לעשות כן (עמ' 36).

16. המתלוננת אישרה, כי תיארה בחקירה את הנאשם כמו שהתנהג כאדם שני. זאת, למרות שלא ראתה אדם שני, אלא בסרטים. המתלוננת אף אישרה, כי תיארה את התנהגות הנאשם כאילו שהוא "ב סרט פורנוגרפי". לשאלת הסגנור הסבירה כי היא אינה נהגת לראות סרטים כאלה, אך יתכן שפעם ראתה משהו מתוך סרט כזה (עמ' 38-37).

17. הצעת הסגנור, כי גם התיאור שלה אודות המגע בחזה בתוך חדר המדרגות אינו אלא טעות, וכי הנאשם טפח על הכלב ויתכן שנגע בטעות בחזה, נדחתה על ידי המתלוונת מכל וכל. המתלוונת הבירה, כי בשלב זה הכלב בוודאי לא היה על ידיה, הוא לא נגע בכלב כלל והוא לא שוגה בעניין זה (עמ' 38-40).

18. המתלוונת אישרה עוד בחקירה הנגדית כי כאשר הגיעה הביתה לא דיווחה על העניין לאביה שהוא בבית, שכן היחסים שלה עמו לא היו מאד טובים. יתרה מזו, כאשר אביה ביקש מממנה "לזרוק את הזבל" עשתה כמצותו, למורת שמשמעות הדבר הייתה לעבור בмагרש החניה שוב, ולמרות שראתה מהחלון כי הנאשם חזר לmagicת החניה (עמ' 41 - 42). עם זאת, הבירה המתלוונת, כי לא עברה ליד הנאשם. כן הסבירה כי החלטתה לצאת הבירה משומם שהחלטתה שלא להגיד לאביה מה קרה, ולא רצתה לעורר חשד על ידי סיורו להוראותו. היא אף הסבירה כי חששה שאביה ייכעס אם תسرב להוריד את האשפה (עמ' 43 - 44). לשאלת אם פחדה מאביה היה גדול מפחדה מהנאשם הסבירה "לא גדול. יש לי פחד גם מבא. אמרתי לך שאין לי יחסים טובים אליו. ולربbam סתם על זריקת זבל לא התחשק לי באותו רגע" (עמ' 45).

19. המתלוונת אישרה עוד, שזמן קצר לאחר שהגיעה הביתה, עזב אביה את הבית, והוא התקשרה לאמה. אולם, האם לא יכולה היהיטה לדבר עמה, שכן היא משתמשת כרופא מרדיימה. לדבריה לא כעסה על תגובה זו של אמה, שכן היא רגילה לכך. המתלוונת אף אישרה כי פעמים רבות היא נשארת בלבד בבית משומם שניי ההורים עובדים במשמרות. אולם, לדבריה, אין היא מרגישה חסר בשל כך, שכן היא רגילה למצב זה מגיל צעיר (עמ' 45-46).

20. עוד עולה בחקירה הנגדית כי המתלוונת עברה להtaggor אצל חברה של אמה לאחר האירוע. היא אישרה כי ישנה עם אותה חברה בחדר וכי זה לה נחמד. היא הסבירה כי חזרה הביתה לאחר חדשניים, למורת שהנאשם לא נעצר, משומם ש"לא יכולה לגור כל הזמן אצל חברה" וכן "כי אחרי חדשניים, אחרי שדי נרגעתי אז חזרתי לבית" (עמ' 46).

21. המתלוונת אישרה גם שחוcharה עם אמה לפני שנחקרה על ידי חוקרת הילדים. היא אישרה כי אמרה לחוקרת הילדים שהבינה המשטרת לא יכולה "לתחקור" אותה משומם שהיא פחות מגיל 14. הסגנור הציעה לה כי שילוב של אמרה זו עם האמרה כי יאמינו לה משומם שהיא ילדה והוא זקן, מלמד כי היא הבינה שהיא יכולה לומר דברים לא נכונים על הנאשם. המתלוונת דחתה הצעה זו והבירה לעניין הגיל "פשוט אמרו לי את זה כשהי במשטרת אז ככה אמרתי את זה. זה הכל. לא מסיבה כמו שאתה אומר שלהמציא או להוסיף או ממשהו" (עמ' 48).

יתר פרשנות התביעה

22. העודה הבאה היהיטה **אמא של המתלוונת** (החל מעמ' 49), אשר הקדימה וסיגה את הזיכרון שלה, בהתחשב בכך שהחלפו כשנתים בין האירוע לבין עדותה. היא סירה, כי היהיטה בעבודתה כרופא בבית החולים סורוקה, ובערך בשעה אחת או שתיים בצהרים, התקשרה המתלוונת ובכלה בטלפון. לדבריה, המתלוונת סירה לה שהיא הייתה בטיפול עם הכלבה ופגשה את השכן שגר בקומה השנייה, שעשה משהו עם הרכב שלו. המתלוונת בניימוסיה פנתה להצעה עצרה. הוא אמר לה שלא צריך ופתאום נגע לה בחזה. זה הפחיד את המתלוונת והיא רצתה עם הכלב עד לכינסה לבית וסגרה הדלת, אך ראתה שהכלב נשאר בחוץ אז פתחה את הדלת והשכן נכנס גם כן. אז הוא שם את ידיו מאחורה על החזה שלה, היא רצתה לברוח, אך אז הייתה עוד נגעה, שעת טיבה העודה לא זכרה. המתלוונת סירה גם שלאחר מעשה רצחה הביתה. אביה היה שם באותה עת, ל夸ראט יציאה

לעובדת, אך היא לא סיפרה לו דבר. אולם, לאחר שהאב יצא סגירה את הדלת והתקשרה אליה (עמ' 49 - 50). לאחר רענון זיכרונו תקינה העדה עצמה והבהירה כי המטלוננט אמרה לה שהאב עוד לא יצא לעבודה בעת השיחה הראשונה, אלא עמד לצאת לעבודה, והמטלוננט רצתה לקרוא למשהו שיגיע לשם הגנה עליה (עמ' 51).

23. האם סיפרה עוד כי, עקבą תפקידה, אין היא יכולה לצאת מחוּדר הניטוח. לפיכך התקשרה לחברה בשם א', שהייתה אז כבת 22, שתבוא להיות עם המטלוננט. היא ביקשה מהמטלוננט לסגור הדלת ולא לפתוח לאף אחד. העדה אמרה למטלוננט שכasher תפננה, תבוא הביתה "וינסע למשתרה" (עמ' 52). יותר מאוחר העדה חזרה הביתה, ויחד עם א' לקחו אותה למשתרה. העדה הוסיפה כי "והבת של' התקשרהNON STOP. זה היה באותו יום אני יודעת.... שיחות כל רגע, אימא מתי Taboo, אני מפחדת. אני מפחדת להיות בבית. מתי Taboo" (עמ' 52). שיחות אלו היו בbbc (עמ' 53). האם סיפרה כי הבית לא התקרבה הביתה כמעט חודשיים. כבר באותו הערב בו היו במשתרה, עברה לגרור אצל החברים. זאת, מחמת הפחד לפגוש את השכן, ומכיון שני ההורם עובדים לשמורות אין מי שיהיה איתה בעת החזרה מבית הספר או מהחוגים (עמ' 53).

24. הסנגור פתח את **החקירה הנגידית של האם** (עמ' 53) בנושא פער הזמן שבין התלונה הראשונית של הבית, לבן מועד הודיעתה המפורטת יותר של האם במשתרה, חמישה שבועות לאחר מכן. האם הבירה כי בתה לא שוכחה עמה על המקרה לאחר יום האירוע. היא שמעה על הדברים במפורט בטלפון, בדרך למשתרה ואף בחנות המשטרה. אולם, לדבריה, למרות שניסתה לדובב את המטלוננט לשוחחשוב על האירוע, מטעמים פסיכולוגיים, הבית בפועל לא הסכימה לדבר, לא השיבה לשאלות, ואף אם החלה להשיב לשאלות - השתתקה מיד (עמ' 54). לפיכך, האם בטוחה כי כל מה שסיפרה אודות השיחה עם הבית מגיע משיחת הטלפון הראשונה מכל מקום לפניה שהבטה התלוננה במשתרה, ולא כולל דברים נוספים שהשתרבבו לאחר מכן. האם הבירה כי יתכן שאינה זוכרת חלק מהפרטים, אולם את האירוע עצמה זוכרת היטב ולא תשכח כל ימיה (עמ' 55).

25. האם אישרה כי אכן דיברה עם בתה לפני המשפט ולקראת המשפט, אך לא דיברה עם החברה, למעט העניין הטכני, שזו הודיעה לה שהיא הזמנתה למשפט (עמ' 58). בחקירה חזרת הבירה העדה כי גם בהזעה הראשונה למשטרה ביום האירוע כבר מסרה את עיקרי הדברים שמסרה בהזעה המפורטת מאוחר יותר (עמ' 64). לעניין הסתירה בין האם לבין המטלוננט אודות השאלה אם עברה להתגורר אצל החברה בו ביום, או שהיא זה יומם למחарат, השיבה האם שהיא די בטוחה בזיכרון שלה. אולם, מכיוון שחלפו שנתיים "יתכן שאחת מהן טועה, היא או בתה (עמ' 57-58)".

26. האם סיפרה כי בזמן שלפֶה התגresa מ冤יה של המטלוננט, וכי המטלוננט כבר לא בקשר עמו, כבר מסוף חודשים לפני יום העדות. לדבריה, למטלוננט היו יחסים ממש קשים עמו, והוא פחדה ממנו. זאת מושם "והוא מכל דבר הוא התחיל לצרוח עליה. אז היא ניסתה, כדי שלא יהיו סקנדלים בבית היא ניס(ת)ה בכלל לא להגיד לו. לא לדבר איתו. בגודל" (עמ' 55). בהמשך הבירה העדה כי היחסים שלה עם האב היו קשים אבל הקשר של המטלוננט עם冤יה לא היה ממש גרווע אלא "סביר", ולא שלא היו מדברים כלל, אלא שבגלל שהוא ל"קח דברים בצורה לא נcona" המטלוננט לא הייתה מספרת דברים מסוימים לאביה אלא לאמה (עמ' 62). לעומת זאת, בהמשך אמרה העדה כי בין המטלוננט לאביה "יחסים קשים ... אך לא עד כדי כך" (עמ' 63).

27. העדה הסבירה שוב כי היא עצמה לא יכולה לצאת מיד מהעבודה. אמנם אין היא זוכרת מה היה באותו יום, אך לדבריה אין היא יכולה פשוט "לזרוק" חוללה המונשם על שולחן הניטוחים. היא אף לא ראתה לנכון לספר לבעה דאז, הן מושם היחסים שלו עם המטלוננט והן מושם היחסים שבינה לבינו (עמ' 59). האם גם אישרה כי היו צעקות בבית לעיתים (עמ' 61).

28. להצעת הסגנור לראות את המתלוונת בילדה "מוונחת" בשל העובדה שני הוריה עובדים במשמרות, התגנזה האם בתקיפות. היא אף לא הסכימה לטיואר כי "הילדה מגדלת את עצמה". לדבריה, בזמן שהיא והאב לא היו בבית, היו מטפלים בה הורי האב. עם זאת, אישרה שארחיה גל 9 נשארה המתלוונת בלבד לא מעט, והייתה מבחינה זו " עצמאית ". האם אישרה את הצעת הסגנור שאפילו יתכן שהיחס החיבובי לכלה, אולי עשה רושם, בעין ילדה קטנה, כאילו שاكتה להורים מהכלבה יותר מילדתם. יתרון גם שהילדה הרגישה שהсрורה לה תשומת לב. אולם, האם סבורה כי נתנה לבתה תשומת לב במידה הולמת, למורות שהיא עובדת במשמרות (עמוד 56-57). האם גם הבירה כי המתלוונת, לא סבלה מ"בעיות" או "לחצים", לפחות עד האירוע, ולדעתה גם לא הושפעה באופן שלילי מהעובדת שהיחסים בין ההורים היו רעים (עמ' 62).

29. עוד העידה מטעם המדינה, **חברה א** (המשך עמ' 69). א ספירה כי יש היכרות טוביה בין משפחתה לבין משפחת המתלוונת. זאת, עוד מאז עלתה היא עצמה, לפני הוריה, לישראל. לדבריה, היא קיבלה שיחת טלפוןمام המתלוונת, אשר ספירה כי הילדה בוכה, שכן קראה לה מההו "אצזרי": בעת שהייתה בטיפול עם הכלב, מישחו תפס אותה בכניסה לבית, ליד קיר וריצה "لتפос אותה ביצים". דוחה לעדיה כי הילדה "בשוק", האם אינה יכולה לצאת מהעובדת, ולפיכך נתקבשה להגיע למתלוונת. העודה ממשיכת ומספרת כי היא הגיעה אל המתלוונת, לאחר התארגנות קצרה, תוך רביע שעה או 20 דקות (עמ' 70).

30. לדברי העודה, עם הגיעתה "ראיתי ילדה שהיא יכולה להיות בכלי והכל היא, מוכרת לי לא בילדה ממש היסטורית או משהו זהה שהיא יכולה לעשות הצגות ולבקות מול כל האנשים" (עמ' 70). העודה הסבירה כי המתלוונת הייתה בדרך כלל ילדה די סגורה, ולא "מושciaה את זה יותר מדי". העודה מסבירה שראתה סימני הבכי, אך לא ראתה לנוכח לשאלות. תחת זאת, ניסתה לעודד אותה ולדבר על נושאים אחרים. יותר מאוחר הגיעה האם. העודה ספירה כי נלוותה אליהו למשטרה, אולם, לא שמעה מה שאלות אותן מתחזק הדעת הסגורה (עמ' 70). בהמשך הובהר כי במשך ההמתנה בבית, המתלוונת העסיקה עצמה במשחק טלפון.

31. עוד ספירה העודה, כי עוד באותו יום ביקשה ממנה אם המתלוונת שתיקח את המתלוונת להתרחבות בית משפחתה. "כי הילדה מפחדת להישאר בלבד בבית ויש לה דברים שהיא צריכה לעשות, לצאת לቤת ספר, לחזור מבית ספר, לטבול עם כלב שהוא מפחדת". כן מסרה העודה כי באותו יום נטלה המתלוונת את כל חפציה האישיים "ועברה לנו אצלנו תקופה" (עמ' 71-70).

32. במסגרת **חקירה הנגידית הbharia A** כי היא גדולה מהמתלוונת בערך ב- 9 שנים. הקשר בין המשפחות הוא טוב, והן נפגשות כל שבוע או שבועיים. אין היא בקשר עם המתלוונת מהסוג של שיחה יומיומית. עם זאת, למורות שאותן מזכיר ב"חברת נפש" ואין המתלוונת מספרת לה כל דבר, עדין מזכיר בהיכרות ארוכת שנים. המתלוונת מועצה בה מדי פעם, והיא למדה להכיר את המתלוונת ואת תగובותיה למקומות שונים. לדבריה, היו גם דברים שבהם לא מועצה המתלוונת באמה, אלא בה, משומש שהן יותר קרובות בגיל (עמ' 72-73).

33. לעניין מצב המתלוונת בעת הגיעתה לבית, הבירה העודה כי אמונה לא ראתה את המתלוונת בוכה, אך ניתן היה לראות כי היא אחראית בכלי. כסימן ציינה כי עיניה של המתלוונת היו אדומות, אם כי אישרה לשאלת הסגנור כי "תיכון שעוניים יראו אדומות מסיבה אחרת" (עמ' 73). העודה הבירה שלא שאלה את המתלוונת אודות האירוע, כי הרגישה שהמתלוונת לא רוצה לדבר עמה על זה. היא רק שאלה "מה שלומר?", אך לא שאלה מעבר לכך, שכן "לא תחילה לספר על הדבר ואני לא פסיכולוגית כדי לשאולILD על דברים כאלה" (עמ' 75).

34. הסגנור שאל אם העודה שוחחה עם המתלוונת על האירוע, בין يوم האירוע לבין היום בו העודה במשטרה, כשהשבועות אחר כך. העודה הסבירה כי שוחחה על כך בעיקר עם האם. היא חששה לשאלות את הילדה, משומש שלא

ידעה אם זה יועיל או זיך. מכל מקום, המתלוונת כן סיפרה על הדברים פעמי אחת (עמ' 75).

35. לשאלת הסגנור אם המתלוונת עברה להתגורר בบיתה בו ביום או يوم לאחרת, עמדה העדה על כך שלימיטב זיכרונה המתלוונת עליהם בו ביום, ואם המתלוונת העידה אחרת, אין לה הסבר לכך. מכל מקום, היא זוכרת כי השהיה הייתה לחודש, חדש ומחזה ואולי חודשיים. העידה אמרה שהיא חשבת שהמתלוונת החיליטה לחזור כאשר סבא שלה, אביה של אמה, הגיע למקום ושהה בבית, כך שלא הייתה צריכה להיות לבד בבית (עמ' 76-77). בעת שהתה המתלוונת אצלה בבית, לא הייתה עמה בחדר, אלא בחדר נוסף שיש בבית. העידה לא ראתה שבתקופה זו באו חברים לבקר את המתלוונת. אם זאת, הייתה מודעת לכך שהמתלוונת הרגישה שחרס רגע עם אמה, שכן אמה עבדה שעوت ארוכות, אם כי לא הרגישה מזונחת (עמ' 77-78).

36. הוגשו מעט **מוזגי תביעה** - הودעת הנאשם (ת/1), דיסק של חקירת הנאשם (ת/2) וכן מזכר המפרט כשל טכני מסוים שגרם לחתימה מאוחרת על ההודעה (ת/3).

פרשת ההגנה

37. פרשת ההגנה כללה את **עדות הנאשם**, מוצגים בכתב ותמונות. הנאשם העיד (החל מעמ' 81) באמצעות מתורגמנית בית המשפט. הנאשם סיפר כי נולד בשנת 1930. בשנת 1994 עלה מקוטאס שברוזיה, שם עבד כאיש תחזקה בעירת נופש כ- 42 שנה. סיפר כי בנו נפטר, יש לו בת, נכדה וכן שהוא בצבא. עוד שיתף הנאשם כי מצבו הרפואי בכיר רע, עקב בעיות בבעלי הדם. לדבריו, הוא וגורשו מתגוררים בנפרד, אך הוא מגיע לבקרה. הגרושה שינתה את שם משפחתה לשם "גפן" (עמ' 81-83).

38. לגוף של האירוע, פתח הנאשם ואמר "לא קרה שום דבר צזה, עשו מזבוב פיל" (עמ' 84). הנאשם הסביר כי עמד ליד המכונית של בתו, כדי לבדוק את הדלת, לאחר שנמסר לו כי אינה נפתחת, אם כי לא תיקן אותה. הנאשם מאשר כי המתלוונת נגשה אליו, כי אמרה לו שלום וכי היה להقلب קטן. הכלב ברוח לכיוון הרחוב, והמתלוונת הרימה אותו על ידיה. המתלוונת סיפרה לו כי היא הצטננה, אך אין מישחו מלבדה שיוציא את הכלב. לדבריו, הם לא שוחחו על משפחתו ואין לו כלILD בכיתה יא, שכן במו היחיד כבר נפטר, וזאת בגין 50 (עמ' 86). הוא אומר כי המתלוונת שיקרה בעניין זה, וכנראה "משהו הנחה אותה לעשות את ההצגה הזאת" (עמ' 87). מכל מקום, תוך כדי שיחה, הנאשם ליטף את הכלב, והדגים בבית המשפט תנוועות ליטוף על ידיה של המתלוונת, קרוב לחזה. "אולי היא לקחה את זה כדי ליטפתי לה את החזה, אבל זה היה באמצע הרחוב וזה לא היה בכוונתי בכלל" (עמ' 86).

39. הנאשם ממשיך וודיע כי המרחק בין המקום בו עמדו לבין הכניסה לבניין היה כ- 30 מטר. לדבריו, הם הלכו לאט ושובחו עד הכניסה לבניין. הנאשם הוסיף כי ככל איננו מסוגל למלכט ב מהירות (עמ' 86). כאן, בעת הכניסה לבניין, הוא החזיק הידית והוא נכנסה, אך הכלב ברוח החוצה ולכך היא הרימה שוב את הכלב והחזיקה אותו על החזה. הנאשם הסביר והדגים כי טפח על הכלב, בסמוך לחזה של המתלוונת (עמ' 87). הנאשם דחה מכל וכל הטענה כי אולי הוא תפס את המתלוונת מאחור, או נגע בה בכל צורה, ואף הביע נוכנות להיבדק בפוליגרפ (עמ' 88). הנאשם מספר כי, לאחר מכן, המתלוונת הלכה לבית גירושתו ושתה קפה (שם).

40. הנאשם מספר כי לאחר זמן מסוים, שבועיים או שלשה, שמע מבתו שהמשטרה מחפשת אותו, והוא הניח שזה קשור לרכב. בכל מקרה, בתיאום טלפון, המשטרה הגיעו אליו והוא נעצר. לדבריו, נחקר במשטרה בפעם הראשונה מימי, ולכן היה בהם (עמ' 89 - 90). הנאשם הסביר מדוע לא סיפר במשטרה את הגרסה שמסר

בבית המשפט. לדבריו, בתחילת לא הבין כי שואלים על האירוע של המפגש שלו עם המתלוונת. لكن, הבהיר החשדות מכל וכל, גם כשנאמר לו שיש תלונה של שכנה. אולם, כאשר יצא מהמקום, בתו שאלה אותו, ואמרה ש"אין עשן בלי אש" וזה סיפר לבתו את מה שסייע בבית המשפט (עמ' 91).

41. **במסגרת החקירה הנגידית**, עלן מספר נקודות חשובות. הנאשם אישר כי הוא מבקר את גרוותו לא פעם (עמ' 93). הוא אישר שהתקופף לבדוק את דלת הרכב באותו יום ולעתים הוא גם מנקה את הרכב (עמ' 97). התובע הפנה את הנאשם לכך שלפי התעוזות הרפואיות מצבו הבריאותי, ובעיקר יכולתו לילכת, התדרדרו לאחר מות הבן, הינו זמין מה לאחר יום המפגש עם המתלוונת, הנאשם השיב כי יש לו בעיות בכלי דם כבר שנים קודם לכך ו"יש לי אלף בעיות" (עמ' 99). הנאשם אישר גם כי אכן שוחח עם המתלוונת על מגז האוויר ועל כך שמתקרים כאשר קר (עמ' 100).

42. הנאשם אישר כי במשטרת הבניה לו שהוא חשור שנגע בילדה בת 13 (עמ' 101), הנאשם גם אישר כי במשטרת הבהיר שדיבר עם אותה ילדה עם הכלב (עמ' 102). הנאשם טען בתחילת כי בשלב הראשון של החקירה לא דיברו איתה כלל על כל ילדה (עמ' 102, ש' 17). אולם, כאשר הוזג לו הסרט של החקירה, אישר כי אכן נשאל בשפה הגרזינית לגבי הילדה שמתגוררת למעלה ואשר ירדה עם הכלב, ומאותו שלב בחירה ידע بما מדובר (עמ' 103).

43. הנאשם הסביר שלא הבין בתחילת החקירה את ההאשמה. לדבריו, רק בסוף החקירה אמרו לו שהוא מושם שנגע בילדה בחזה (עמ' 105). אולם בהמשך עדותו, אישר לתובע כי שיקר במשטרת. הנאשם הסביר שהיה בהלם מכך שמашימים אותו שנגע בילדה. הוא לא ידע איך יספר על דבר זה בבית, ולכן מסר התחושה גורפתה. התחושה גורפת זו, גם של עצם השיחה, ניתנה למראות לדבורי לא עשה דבר רע (עמ' 106).

44. הנאשם אמר שהוא לא חשב שנגע בחזה של הילדה כלל, גם לא בנסיבות (עמ' 107). התובע ניסה לשאול את הנאשם למה לא מסר במשטרת את הגרסה שמסר בבית המשפט, וה הנאשם אמר, מספר פעמים, שלא הבין אז ההאשמה. עם זאת, אישר הנאשם כי כאשר הציעו לו עורך דין, הוא כבר ידע במה מדובר. בהמשך עדותו, בעמוד 109, נתן הנאשם הסביר נוספת בעצמו לא מסר במשטרת את גרסתו. לדבריו, בשלב הראשון הבהיר התחושה גורפת. לאחר מכן, כבר לא יכול היה לשנות מגרסתו, שכן דיבק בגרסה לפיה לא דבר עמה כלל. עם זאת, שב וטען כי "לא שיקרתי לאף אחד" (שם).

45. הנאשם גם המשיך וטען כי לא יתכן شبיצע את העבירה המדוברת, שכן הוא חלש מדי מכדי לגעת בילדה, שכן אם דוחפים אותו "באצבע" הוא נופל. מה גם, שבلتאי אפשר לבצע עבירה צזו במקום ציבורי בו הכול יראו אם ביצע עבירה (עמ' 110).

46. התובע המשיך ושאל לגבי פרטיה האירוע, אך לא מצאתי שעה בחירה זו, בשלב זה, פרט חשוב. הנאשם ענה בהתרgesות מדי פעם, אך לא ניתן היה ללמידה מהתנהגו, אם התרgesות זו נובעת מלחץ פנימי הנובע מתחושת אשמה, או שמא דווקא כעס אותנטי על האשמה שווא. חלק מהகושי בהערכת המהימנות הישירה, נבע מעצם העובדה שעדותו באה מפני ה訳者. מובהר, אין טענות נגד מקצועיות המתורגמנית. אולם, לעיתים נוצרה אי הבנה, כאשר השאלות היו ארוכות מדי, כאשר השואל נכנס לדברי המשיב או להפר. כך, נוצר קושי בתרגום וכך תמליל הפרוטוקול המוקלט לא יצא מספיק ברור.

47. בסוף הדיון, אפשרתי לנאם, פעם נספת, להסביר מדוע בעצם לא מסר במשטרת את הגרסה שמסר בבית המשפט. לשאלת בית המשפט טען הנאשם כי לא הבהיר מתוך תחושת אשם, שכן אין לו על מה להרגיש אשם (עמ' 124), הנאשם הוסיף, לשאלת הסגנון, כי בשלב הראשון של החקירה פשוט לא זכר את האירוע וכן

הכחיש (עמ' 125).

48. **צפיתי בסתור חקירת הנאשם** (ת/2) יש לציין שהסתור מתייחס אחרי האזהרה הראשונית, כאשר נשאל הנאשם אם הוא מעוניין בעורך דין וה הנאשם משיב שלא, משום שלא עשה דבר. אך, שיתכן שה הנאשם לא הבין באזהרה הראשונית כי מדובר ב"נערה עם הכלב", ואירוע הקשור אליה. לעניין התרגומים, אין מבחן את השפה הגרויזנית, אך על פני הדברים התרגום נראה יעיל, שכן מתקובלות תשיבות ענייניות. יתרה מזו, ניכר כי המתרגם מנסה (שהיא שוטרת) מודדת היטב כי היא מבינה את החוקר לפני מעצירה של הנאשם. החקירה הייתה באווירה מאוד רגועה, יחסית לחקירה פלילתית חמורה שכזו. גרסת הנאשם אכן הייתה בהתחלה شيئا שהוא ידוע במידה מסוימת, מיד כאשר נשאל על המתלוונת, כשהיא בוגר 13 ושבהו, הוא אומר שאינו יודע, אך מיד מתיחס לקיומה של נערה שיורדת לטיל עם הכלב. בהקשר זה הוא מציין שהוא לפעמים מלטף את הכלב. לאחר מכן נשאל לגבי שיחה עם אותה ילדה, והוא מכחיש כי אי פעם דיבר אליה (דבר שאין מחłówות שלאאמת). בהמשך נשאל על התכנים של השיחה ושולל את גרסת המתלוונת. הוא נשאל על הטענות לגבי המעשים הקונקרטיים ושולל שוב את גרסתה. הנאשם טוען כי הדברים המיוחסים לו בלתי אפשריים, משום שהוא עשה מעשה בחנייה היו רואים אותו, וכן הסביר כי אין הוא מסוגל לרודוף אחריה "100 מטר" לכינסה.

עמדות הצדדים

49. **המדינה** ביקשה להאמין למතלוונת, שעשתה לשיטתה רושם מהימן ואינטלייגנטי. זאת, על יסוד גרסתה העקבית, המחויקת בעדות האם אודות התלוונה המיידית בטלפון ומצבה הרגשי, עדות א על המצב הרגשי לאחר האירוע, וכן בשים לב לשינויים בגרסהו של הנאשם, בין עדותו במשטרתו והמענה הראשון, לבין המענה השני ועדותו בבית המשפט. שינויים, עליהם לא בא הסבר ברור.

50. **הסגור** לעומת זאת, סבור שיש לזכות הנאשם, ولو מחתמת הספק. הסגור הצבע על כמה נקודות של אי עקיביות בגרסה המתלוונת, וכמה הבדלים בין שני שתי עדות התביעה האחרות. הסגור אישר כי המתלוונת עשתה רושם כאילו היא מאמינה בדבריה, אך סבור כי יש לכך הסבר. לשיטתו, אפשר שה הנאשם נגע בחזהו של המתלוונת בטעות, והמתלוונת נבהלה. כן הצביעו הסגור, שנוכחות קשייה המשפחתים והעדר תשומת לב הורית, האדריה המתלוונת את האירועים בדבריה לאמה ולאחר מכן לחוקרת, וכך החלה להאמין בדברים עצמה. הסגור סבור כי הקשיים והסתירות בדברי המתלוונת, וכן הקשיים השונים בתוכנות הדברים, במקום ציבורו, ו"מרדף" של איש ז肯 וחולני, מלמדים כי הדברים לא התרחשו כפי שהמתלוונת סיפרה. לשיטתו, הסבורי של הנאשם לגבי גרסתו במשטרה סבירים, ואין לקבוע כלל לפיו כל מי שנבהל במשטרתו ומרחיק עצמו לגורמי, יחשב תמיד כשקרים. הסגור סבור כי הנאשם דווקא עשה רושם אמיתי, ויש להאמין לו, לפחות מחתמת הספק.

דין

51. גרסתה של המתלוונת היא, על פניה, עקבית מאוד. הסגור לא הצבע על סתיות מוחות בגרסהה, ביחס לאיורים נשוא כתוב האישום, אלא בכמה נקודות צדדיות ביותר. כעולה מעדות האם, עיקרי הדברים כבר נמסרו לאם בטלפון, מיד לאחר האירוע. האם אמ衲 לא זכרה את כל הפרטים, אך העידה בבירור כי לאחר היום הראשון כמעט לא שוחחה על הדברים עם המתלוונת.

52. האם זכרה את עיקרי הסיפור מדברי המתלוונת בטלפון ודברים שנאמרו בדרך למשטרה. נמצא, שכבר בשלב הראשוני ביותר, ספירה המתלוונת על הרכיבים הקרייטיים, בהם הטיל עם הכלבה, הפניה לנאים ב思绪

החניה לעזר עם הרכב, התשובה השילilit, המגע בחזה בוגר החניה, הכניסה לבניין, אחיזה בחזה תוך עמידה מאחור ושליחת ידיים לפנים ואז מגע כלשהו נוספת. יאמר כי האם שמעה מהבת על עניין של הכלב שנשאר בחוץ ואז הוכנס, כפי שמספר הנשים. אכן, האם לא מסרה את כל הפרטים האלה בהודעתה הראשונה (נ/5), אלא רק בהודעתה השנייה, לאחר מספר שבועות (נ/6). אולם, על פני הדברים, נ/5 היא הודעה קצרה, הכוללת למעשה רק שורת תוקן אחת, אשר כפי הנראה החוקר ראה בה רק בסיס לחקירה בפני חוקר ילדים. لكن, על פני הדברים, אין מדובר בסתריה, ואין סיבה מוחשית שלא להאמין לאם לגבי תוכן השיחה המקורית.

עוד יאמר, שאם מעשה על הדברים לפרטיים כלל, אלא רק כאשר שמעה מפי האם בשיחת הטלפון הראשונית אליה, כאשר האם לא יכולה הייתה לצאת מחדר הניתות. עדות א על הפרטים משיחה זו (בهم הטיעול עם הכלב, הכניסה לבניין, תפס או ניסה לתפוס בחזה וכן "הילדה בשוק"), מחזקים את המסקנה כי האם אכן שמעה את הפרטים האלה כבר בשיחת הטלפון הראשונית.

הسنגור הגיש את **תמליל חקירת הילדים**, אשר הייתה כשבוע לאחר האירוע. עיון בחקירה זו (ת/15) מלמד לא רק על עקביותה של המתלוננת, אלא גם על **סימני אמת קלאסיים** המופיעים בחקירה זו. אין מדובר רק בעמידה הפורמלית במבחן היכולת של הבחנה בין אמת ושקר ויכולת תיאור מילולי עיקרי בשלבים הראשונים של החקירה, יכולות צפויות בגיל 13, אלא גם באינדיקציות נוספות. כך, התיאור לחקרת הילדים עשיר בחוויות סובייקטיביות, ו**קיים מפורטם לסבירת החימם**. בין השאר ניתן להצביע על **תחושת הכאב הפיזי** מהמגע הלוחץ בחזה, **תיאור הפתעה** מתחושת הכאב, **חוויות השיתוק** הסובייקטיבית "לא בעטתי ולא כלום..." זה שתיק אותו כאלו אני רק התרכתי בכאב אני לא חשבתי על כלום באותו רגע" (עמ' 12), הדאגה לכלב **קונפליקט פנימי** בזמן האירוע, **השינוי ביחס הרגשי אל השכן** (שמראש חשה שהוא נחמד, אבל אחר כך המתלוננת לא מבינה "מה יש לו"), **התגובה הקונקרטית לאחר מעשה** בניסיון להסתתר מאחרי מכוניות בזמן היציאה עם הזבל (כאשר הוא היה בחניה) וכך עוד.

מעבר לעקביות המתלוננת וסימני האמת בבית המשפט ובחקירה הילדים, המתלוננת הצלחה להשיב על תמיונות السنגור כמעט בכל מישור. עינתי בטענות السنגור לגבי עדות המתלוננת, ואני מוצא שיש בה קשיים ממשמעותיים כטענות. למעשה, **רוב ה"טעויות" עליהן הצבעו السنגור, הן טעויות סבירות מאוד בנסיבות העניין**. כך, السنגור הצבע על כך **שהמתלוננת סקרה כי מדובר בשכנן המתגורר במקום**, טעות זו סבירהabis לב לכך שהנאים אישר כי הוא מבקר את גרוותו במקום לעיתים מזומנים. **המתלוננת סקרה כי הרכב שלו**, זו טעות סבירה מאוד, בהתחשב בכך שאין מדובר במוסך, אלא בוגר חניה והוא בודק את הרכב שלו ונראתה לה **כמתקה**. בהודעתו במשפטה אף ציין כי הוא מנקה את הרכב שלתו במקום לא פעם. אף הטענה של הנאים כי לא תיכון הרכב אינה מוכנאת אלא מפיו, אך בכלל מקרה, גם מי שמבצע בדיקה מכאנית, נראה כ"מתקן", בודאי לידה צירעה שאינה נוגגת או מוכנאת. السنגור הצבע על כך **שהמתלוננת סקרה כי הנאים כבן 60 שנה**, בעוד הוא עבר את גיל ה- 80, אך עיני ילדה בת 13, לא תמיד קל לה辨ין בגילאים של האוכלוסייה היותר מבוגרת, ואף גיל 60 יכול להישמע (ולהתאים למראהו) של אדם "זקן". אגב, המתלוננת הסבירה לחקרת הילדים כי הסבה שלה בן 75, והנאים נראה לה צער יותר, מכאן הערכתה שגילו בין 60 ל- 70 (עמ' 9 ב/15).

הسنגור סבור שכל הטעויות מלמד כי המתלוננת, נוטה לשגות ולהסיק מסקנות חפות. לשיטתו, זה בעצם מה שקרה, כאשר הנאים נגע בשגגה במקום מוצנע, והמתלוננת פרשה זאת כהטרדה מינית. **יש לדחות עמדה זו**. הרי כל הטעויות שפורטו לעיל, מוסברות היפט בהקשרן, ומדובר בטעויות טבעיות לנצח ולגיל. לו

היתה המתלוונת מתארת אך ורק את המגע בmgrash החניה, ללא המגע בחדר המדרגות, אפשר שהיה בסבירה של הסגנור כדי לעורר ספק. אך לא כך הוא, באשר לתיאור של המעשה בmgrash החניה כולל מלל מיני מפורש (ומוחחש) וכן מאושרים נוספים (ומוחזרים) בחדר המדרגות, שאינם ניתנים לפרשנות תמיינה.

57. הסגנור הצבע עוד על פער בין גרסאות העדות בשאלת אם המתלוונת עברה לביתה של א' בו ביום התלונה, או يوم לאחרת. זאת, כאשר שתי העדות היותר מבוגרות קישרו זאת בזיכרון ליום התלונה, והמתלוונת קישרה זאת לשיעור אנגלית שיש לה ביום ד' בשבוע, כך זהה היה יום לאחרת. יתכן שבשל איזו סיבה, נוצרה טעות אצל המתלוונת, או אצל שתי העדות האחרות. **מדובר בעניין צדי שאין פוגם בנסיבות**.

58. הסגנור הצבע על תמיינות המתלוונת לאחר האירוע. הוא תמה למה לא ברחה מיד ולן במחיר של נתישת הכלב, ומה השיבה לשאלות הנאשם בפתח הבניין, למה לא שיתפה את אביה מיד באירוע ולמה ירדה לרוקן אשה עליי מצוות, למורת שפחה מהנאשם שהיה בmgrash החניה? **אינו סבור שיש בתמיינות אלה, ככל שיש בהן ממש, כדי לפוגם בנסיבות המתלוונת.**

59. אכן, קל מאד לבחון התנהגות בדיעבד, ולהראות חוסר עקביות וחוסר הגיון של אדם לאחר פגיעה. אולם, יש לזכור שכאשר **מדובר באירוע טריאומי**, חוותה מרכזית מיד לאחר מעשה היא בלבול, המערב לא פעם רגשות שונים וסותרים, בהם מבוכה, פחד ולעיתים אף אשמה והדחקה. עוד יאמר, שכאשר מדובר באירוע בעל אופי מיני, הנטייה הטבעית של הנגע תהיה שלא לרצות לשתחף בחווייה, אלא עם אדם שעמו מרגשים בנוח, אם בכלל. הרי הפסיכיקה הרחيبة רבתה בנושא של ההסברים השונים לככישת עדות אירוע זהה. אם כבישת העדות מובנת, כל שכן שМОבנתה הנטייה לסתור על הדברים באופן סלקטיבי, רק לאדם עמו מרגשים בנוח. טוב מערכת היחסים בין המתלוונת לאביה איןין עניין לפסק דין זה. אולם,ברי שאפילו נגעי תקיפה מינית עם קשר טוב עם ההורה או שני ההורם, לא תמיד יספרו להורים אודות האירוע, אלא דווקא לחבר, לאדם זר שהוא בעל תפקיד או לבן משפחה אחר, אשר מערכת היחסים עמו מתאימה לשיתוף בעניין זהה. כאן, המתלוונת סיירה שהרגישה נוח עם אמה, אך לא עם אביה, והיא חששה שהוא עלול להגיב לדברים באופן שאינו הולם את צפויותיה. אין טبعי מזה, ואין מקום לתמיינה.

60. יתרה מזו, לא פעם הרצון של נפגע להסתיר הפגיעה, מחמת מבוכה, הוא חזק מאד. כאשר המתלוונת לא רצתה לספר לאביה, התחשאה זו נראהתה לה שימושית ביותר. יש לזכור גם, כי הבושה היא אחת החוויות המרכזיות של נפגע תקיפה מינית. לא פעם יעבור נפגע סבל רב, רק כדי שלא יאלץ לחשוף דברים שאיןו רצאה בחשיפתם. כך, ישנם מקרים בהם הנפגעים חשפים עצםם לפגיעות חוזרות, לאורך זמן, רק בשל החשש לספר. ההסבר של המתלוונת כי לא רצתה לריב עם אביה אודות ריקון האשפה, מתוך הנחה שלא רצתה לספר לו, אולי אינו מאד רצינאי, אך הוא מאד מובן. זאת, בשים לב לטיב הפגיעה, גילה של המתלוונת ייחסה עם אביה, כפי שתוארו על ידי המתלוונת ואמה.

61. התיוරיה של הסגנור, לפיה מדובר במתלוונת אשר מבקשת תשומת לב לעצמה, בשל הידרות הוריה, היא אפשרית כתיאוריה למקומות אחרים. כך גם התיוරיה כי המתלוונת שוגה בפירוש של מגע קל, בהיסח הדעת, מגע עם כוונה מינית. אולם התיויריה של הסגנור אינה מתיישבת היטב עם נסיבות המקלה דין. יזכור כי אם האם הופטו מtgtובת המתלוונת, ולא העלו על הדעת כי מדובר באירוע מומצא, שכן אין זה מדרכה של המתלוונת להיות היסטורית. אך מעבר לכך, כאמור, עדות המתלוונת אינה עדות מגע קל, או תנועה אחת מקרית, הנינתנת לפירוש לכך ולכאן. המעשים המתוארים בחדר המדרגות, אחיזת החזה על ידי העברת הידיים מאחור לפנים ולהיצעה (לחיצה "כמו עגבניה" כלשון המתלוונת בחקירה הילדים), ולאחר מכן מוקם,

והפעלת לחץ מול פניה, אינם יכולים להתרפרש כמגעים מקרים או בהיסח הדעת. כן יש לזכור, כי המתלוונת מייחסת לנאים גם תוכן מילולי, המתיחס לחזה של המתלוונת, כבר בмагרש החניה. תוכן, שאותו הנאשם שולל מכל וכל. משמע, אף אם המגע הריאוני בחזה בלבד, יכול היה להתרפרש כ翔יחה כלשהו תוך כדי ליטוף הכלב, הרי שהתווכו המילולי ושני המעשים שבחדר המדרגות, בוודאות אינם כאלה. תיאורים אלה, אם אינם שקר מודע וודוי של המתלוונת- הםאמת. כאמור, אף הסגנון התרשם, בצדק, כי המתלוונת מאמינה, לפחות בכנות סובייקטיבית, כי כך היה.

62. הסגנון, לחיזוק תפיסתו, מצביע על כך שהמתלוונת בחקירה הילדים מצינית כי הנאשם "לא נגע בכלב". מכאן רואה הסגנון אינדיקציה, כי המתלוונת, כבר בשלב זה, בנתה גרסה הקשורה למגע של הנאשם בכלב, מתוך כוונה לשולול את גרסתו, לפיה ליטף את הכלב בלבד. לא אוכל לקבל תפיסה זו. פרשנות פשוטה יותר היא שהמתלוונת הייתה מבולבלת. היא תפסה את הנאשם כאiom, כאשר הסיבה שלא ברחה ממנו מיד הייתה הדאגה לכלב, שלא ישאר בחוץ. הביטוי שהנאם "לא נגע בכלב", מבטא יותר את הדאגה לכלב, מאשר שלילה של איירועאמת. הרי יכולה הייתה באותו מידה להעיד כי הנאשם ליטף את הכלב, ואז נגע גם בה. אני סבור שיש כאן בסיס אמיתי לעורר ספק שמא כל המגע היה רק עם הכלב, ולא אוכל לקבל הטענה כי הדברים אלה הם בבחינת "על ראש הגנב בוער הכובע".

63. הסגנון סבר גם שיש לייחס חשיבות לדברי המתלוונת בחקירה הילדים לפיהם יאמינו לה כי היא ילדה ולא יאמינו לנאים שהוא זקן. לשיטת הסגנון, עדמה זו מבטאת מודעות של המתלוונת לכך שגרסתה אינהאמת. אף עניין זה אין בידי לקבל. עיון בדברים בהקשרם (עמ' 15 והלאה לחקירה הילדים נ/15) מלמד כי שאלת האמון לא עלתה כלל על ידי המתלוונת, אלא על ידי חוקרת הילדים. החוקרת, אשר עשתה עבודה נאמנה, הקשתה על המתלוונת, בשאלות שנייתן לשאול אותה, לגבי תמיוחות לכואורה בגרסה. תחילת שאלה אותה שמא ראתה הדברים בсрטי פורנו ולא חוותה עצמה, והמתלוונת משיבה כהלה כי בсрטי פורנו לא רואים עד כמה זה כאב, ואת זה לא יכולה לדעת אם לא חוותה.

64. באותו הקשר, המתלוונת מצינית שחייב שאון מצלמות. היא מבינה שלמשטרה "אסור לעשות תחקיר עלי" משום שאינה בת 14. היא אומרת זאת מ恐惧 חשש, שמא, משומ פגם זה, לא יוכל לברר את האמת (שהיא שנפגעה). החוקרת מעמתת את המתלוונת כי הנאשם יכול פשוט להכחיש ולטעון כי נגע "רק בכתף". רק בשלב זה משיבה המתלוונת "אני פשוט אגיד שהוא משקר. ולרוב זה יותר הגיוני שיאמין לו ולא לו, כי הוא בנאדם זקן וברור שהוא יכול לשקר" (תחתית עמ' 15). אז, מסבירה המתלוונת לחוקרת כי מדובר בעניין רציני, ואין לה כל סיבה לcliffe למשטרה סתום ולשקר, שכן אפילו אם יש במקרה שמדובר בדברים כאלה בשבייל פיזיים, היא אינה כזו שכן אינה "מושעמתה" (בראש עמוד 16). כאשר החוקרת מעמתת אותה עם גרסאות אחרות אפשריות, מסבירה המתלוונת מודיע אין בהן הגון. לטעמי, קטע זה אינו מלמד על חוסר מהימנות המתלוונת, אלא להיפר, שכן מדובר בתוצאות שהן על פניהן טבעיות ואותנטיות.

65. **סיכון של דבר, לא מצאי שיש בתמיוחות של הסגנון כדי לפגום ברושם בדבר מהימנות המתלוונת**
ואmittות גרסתה.

66. עדות המתלוונת מחזקת במספר **חיזוקים**. ראשית, **עצמ התלוונה המיידית** יש בה אינדיקציה מסוימת לאמתות האירוע. אולם, חיזוק משמעותי יותר יש בתגובה המתלוונת. **המתלוונת הי שמי תשובות רגשות החזקות את הרושם כי מדובר בגרסה אמיתית**. האחת, הרכי בטלפון, אותו שמעה האם. על בגין זה מעידה בעקיפין גם א, אף שלא ראתה הרכי, אישרה כי המתלוונת נראית "אחרי הרכי". יעיר כי הסגנון הקשה לגבי עדות זו שנראתה לו כעין "עדות מומחה", אך אני שותף לתמיוחתו. לא מעט אנשים ידעוゾחות אצל אדם מוכר, כי

הבעת פניו נראית כמו "אחרי בכii". יש לזכור כי אין זו העדות היחידה, זו עדות המctrפת לעדות האם ששמעה את הבכי בטלפון ולעדות המתлонנת עצמה על המעשה. מצב רגשי מיד לאחר אירוע, היה נחשב אפיו ל"סיווע", בתקופה בה נדרש "סיווע" לעדות מסווג זה, וכל שכן שיש בו כדי להוות נימוק טוב לקבלת הגנסה בדבר תקיפה מינית.

67. מעבר לכל האמור, **יש החיזוק המשמעוני ביותר הוא השינוי בגרסתו של הנאשם**, שניו אותו לא הצליח להסביר, ועל כך יפורט בהמשך. יש לזכור כי בגרסתו הסופית של הנאשם הוא מאשר את עצם המפגש והshit עם המתлонנת, אך טוען למגע בכלב ולא במתלוננת, וזאת הן במגרש החניה והן בחדר המדרגות. גרסה זו, הבאה לאחר הבדיקה גורפת של האירוע במשטרה ובתשובה הראשונה לאישום, היא בבחינת "מודה במקצת" ובכך מתחזקת גרסת המתلونנת. זאת, מעבר לחיזוק הנובע מעצם הצורך להיזקק לשקר מודע בתהנתת המשטרה.

68. כאמור, **הנאשם העיד בבית המשפט** כי אכן שוחח עם המתلونנת, הן ליד הרכב בחניה והן בכניסה לבניין, אף נגע בכלב באותו מקום ואותם זמנים (ליתוף בחניה, טפichot בכניסה). הנאשם שינה מגרסתו במשטרה, לפיה הוא מכיר את הילדה, פגש אותה מספר פעמים מטיילת עם הכלב ואף ליטף את הכלב בעבר. אולם, לגבי יום האירוע הבהיר כי שוחח עם המתلونנת. השאלה היא אם יש ליתן אמון בגרסהו של הנאשם בבית המשפט, ولو במידה מסוימת לעורר ספק סביר. מطبع הדברים, שאלה מרכזית, מעבר לעצם האירועים, היא אם הנאשם מצליח להסביר מדוע בעצם בחר שלא לומר את כל האמת במשטרה, ומדוע שינה לאחר מכן.

69. לתפיסת הסגנון "היא הנותנת". העובדה שהנאשם יכול היה להרחק עצמו, יכול היה לשמור על הגנסה שאמר במשטרה, אך לא עשה כן ובהיר בגרסה מרכיבת, מלבד על מידת המהימנות שלו ומהימנות הגנסה. זהה מein טענת "מיגו", היינו טענה כי מתוך שהנאשם יכול היה להרחק עצמו לגמר, יש להאמין גם בגרסהו אחרת בה קשור עצמו לאירוע, אך מכחיש הפרטים. טענה זו של הסגנון יכולה להיות לעמוד, לו היה הנאשם מצליח לשכנע כי יש לו הסבר פשוט וכן להתנהלוותו במשטרה. אך לא כך הם פנוי הדברים. להפר, הנאשם לא הצליח להסביר הדברים באופן משכנע, והסבירים שנתנו אינם מתישבים היבט עם סרט חקירתו.

70. כאמור, גרסת הנאשם בחקירה ראשית, בהסבירו את ההבדל בגרסאות, הייתה כי סבר שהגיע למשטרה בגין עבירות תעבורה. אולם, כאשר הוטח בפניו כי מדובר בעבירה מיין, מיד הבהיר הכל "כబיכול אוטומטיות... לא יודע במה מדובר" (עמ' 91). הוא אומר שרק לשאלות של בתו, כי סיפר על האירוע כפי שמספר בבית המשפט. לשאלת הבהרה של הסגנון מודיע לא סיפר הסיפור על הכלב אמר "בהתחלת הבדיקה אמרתי את זה, אמרתי לא. בהתחלת לא ידעתי בשבי מה הזמן אזכיר למשטרה, אני לא תיארתי לעצמי ולא חשבתי שהמשטרה הזמינה אותי ב>null הילדה הזאת ואני לא הבנתי את הקשר שלה. לא יכולתי לחשב שזה ככה" (שם).

71. אולם במהלך החקירה הנגדית, אישר הנאשם כי בהמשך החקירה במשטרה הוא הבין על מה חוקרם אותו, ואף אישר כי הוא שיקר בשלב זה לשוטרים, במידע (עמ' 106). אולם, הנΚודה החשובה היא ההסבר של הנאשם. הנאשם אומר כי מסר בהתחלה שלא ניגשה אליו כל ילדה, כי עדין לא הבין במה מדובר, אך כאשר הבין, לא רצה לסתור עצמו, ולכן שמר על גרסת הבדיקה כללית, לרבות הבדיקה כל شيء עם המתلونנת או ליתוף הכלב (עמ' 106 וכן בעמ' 109). עם זאת, לשאלת למה בעצם החליט לשקר, עמד על כך שלא שיקר (!) ואף פתח בנאום בו הטיח טענות נגד המתلونנת, שכל דבריה הם שקרים ו"הציג" (שם בעמ' 109 ועמ' 110).

72. תגובה זו לא עשו רושם טוב. הנאשם הרי בעצם שלפחות בשלב מסוים הוא שיקר. ההסבר שלו היחיד היה כי בשלב ראשון לא הבין במה מדובר והבהיר כי ילדה ניגשה אליו, לאחר מכן כאשר הבין במה מדובר, כבר

לא רצתה לסתור עצמה (כאמור לעיל, וכן חזר על הדברים בעמ' 125). בהקשר זה, לא מובנת ההתקשרות שלו לומר שלא שיקר אף פעם. עוד יאמר כי הגרסה זו עצמה אינה משתלבת היטב עם סדר חקירתו. הרי (כמפורט לעיל) הוא מאשר בחקירהתו כי הוא מכיר את הילדה שיורדת עם הכלב, וכי הוא לפעמים מلطף את הכלב. אולם, לא בא כל הסבר מניח את הדעת מדווקא לא אישר בשלב זה כי דיבר עם הילדה, אם אכן הדיבור היה תמיים. מדוע להחשיך השיחה, אם אין לו כל תחושת אשמה? הניסיונות בסוף עדות הנאשם בבית המשפט, הן של בית המשפט והן של הסנגור בחקירה חוזרת, לקבל תשובה לשאלת זו, פשוט לא צלחו. צפיה בסרט, אינה מתישבת עם הגרסה כי "הכחשתך כי לא ידעתني במאה מדבר", ואז כאשר הבנתי במאה מדבר פחדת לסתור את עצמי".
נמצא, כי החלטתו של הנאשם לשקר בחקירהתו במשטרת אינה מקבלת הסבר מספק.

73. אכן, הנאשם העיד ואף צירף רישום פלילי, לפיו אין לו הרשות קודמות. לפיכך, יש להניח כי זו חקירתו הראשונה במשטרת. אולם, הנאשם אינו צעיר ואני תמים, ויש לשער כי הוא מבין את החשיבות של מסירת גרסה אמיתית במשטרת. אף לא מתkelig הרושם כי בעת חקירתו הוא היה "בhalbם" כתענתו, והשיב שלא לעניין, מבל' לחשוב. לפיכך, יש ליתן משקל של ממש, כחיזוק לגרסת המתלוונת, לשקריו של הנאשם במשטרת. הנאשם בחר להרחיק עצמו ככל קשור עם הילדה, טענה שהוא מודה כי אינה אמת. **זו התנהגות מפלילה לכוארה, המחזקת את גרסת המתלוונת.**

74. כאמור, הנאשם הגיב בכך עב בתובע בעת חקירתו הנגדית. לא מצאתי שיש בכך זה כדי לסייע בקייעת אם יש אמת בגרסתו. אמנם, לעיתים כעס מלמד על תגובתו אוטנטית של מי שמואשם על לא עוויל בכך. אולם, הנאשם הגיב באותו כעס גם כאשר נטען כלפי שהוא שיקר במשטרת, ואמר כי מעולם לא שיקר. זאת, למרות שהוא למעשה מודה כי שיקר במשטרת. כך שאין ליתן משקל לכך זה, ואין בכך לעצמו כדי ללמד על אמירות הגרסה, ולא על חפות.

75. **סיכוםו של דבר**, עדותו של הנאשם אינה עדות מופרכת לגמרי, ולמעט העדר ההסביר לשקר במשטרת, אינה פועלת נגדו. גרטטו לגבי האירוע היא גרסה אפשרית, שכן היא גרסת הכחשה. אולם, הנאשם לא הצליח להסביר מדווקע בעצם שיקר במשטרת. בהקשר זה נמצאה עדותו חרשה מאוד. בהעדר הסביר מניח את הדעת לשקר במשטרת, ובשים לב לתגובה הרגשית של הנאשם כאשר נטען כלפי כי שיקר במשטרת, תגובה הדומה לתגובהו כאשר נטען לגבי אודות המעשים המוגנים, אין לומר שיש ליתן **עדותה הנואמת משקל של ממש, אלא מעט לחובתו. בוודאי שאין לעדות משקל חיובי במידה מסוימת לעמוד מול גרסת המתלוונת, על החיזוקים לה.**

מבט סינופטי ומסקנות

76. **עדות המתלוונת נמצאה מהימנה, ומאוד משבכנית**. התמיהות עליהן הצבע הסנגור, כגון הפערים בין עדות המתלוונת לבין עדות התביעה האחרות לגבי פרטי הפרטים, או ביטויים כאלה ואחרים בדבריה של המתלוונת בעת החקירה, אינםמשמעותיים ואיןם מכרסמים ברושם החשובי הכללי, כמעט כלל. העיון בחקירה המתלוונת **בפני חוקרת הילדים, מעצם את הרושם כי מדובר בחוויה אוטנטית**, נוכח ביטויים שונים הנראים כנbowers מחוויה סובייקטיבית אמיתית. תמיהות הסנגור, עדות התנהלות המתלוונת מיד לאחר האירוע, ניתנים להסביר פשוט, ובשים לב לניסיון החיים אודות נגעי תקיפה מינית, אין מקום לתמונה כלל.

77. **עדות האם ועדותה של החבורה א, מחזקות את עדות המתלוונת**. שכן, מעדיות אלה עולה כי המתלוונת

הגביה תגובה רגשít חריפה, אך מתאימה לאירוע שחוותה לכארה. קרייתה לעזרה, בבכי ובשיחות טלפון חוזרת, בעת הייתה אמה בחדר הניתוח וקצרה ידה מלהושיע, מחזקת מודע את המסקנה כי אכן חוותה זה מקרוב, חוותה של תקיפה מינית טראומטית. האם אף שמעה מפיה של המתלוונת, כבר בשלב זה, את עיקרי פרטי האירוע. עדות א, שנקרה על ידי האם להגיא למקום, שמעה מהאם את עיקרי הדברים, שמצאה את המתלוונת לאחר בכיכ, ולקחה אותה לביתה למשך מספר שבועות, מחזקת את עדות המתלוונת ואת עדות האם.

שתי עדויות אלה מחזקות את גרסת המתלוונת, ומctrופות למצאים המהימנות החשובים.

78. התיאוריה של הסנגור, לפיה הנאם ליטף הכלב וגב כר נגע בטעות בחזה של המתלוונת, אינה מתישבת עם גרסתה של המתלוונת, אשר כוללת תוכן מילולי נלווה, המוכיח על ידי הנאם, וכן שני אירועים של הפעלת לחץ פיזי משמעות על החזה של המתלוונת בתוך חדר המדרגות, פעם מאחור ופעם מלפנים. מען, אשר אינו מותר מקום לספק שאין מדובר בשגגה. לפיכך, **לא ניתן בשום אופן לקבוע כי המתלוונת שוגה בתמיינות.**

79. עדות הנאם לא עשתה רושם מהימנות, לחיב או שלילה, באופן מסירתו. אולם, אין מחלוקת כי הנאם שיקר במשטרה. בבית המשפט שינה מגרסתו במשטרה, אך לא הצליח לתת לעניין זה הסבר משכנע. שינוי זה מחזק עוד את גרסת המתלוונת. ההסבר שנתן הנאם אודות שקרי במשטרה אינה מתישבת היבט עם הדיסק של חקירותו. מכאן, **שלא זו בלבד שבהuder הסבר טוב, השkar במשטרה מחזק את גרסת המתלוונת; ההסבר הגרוע, שאינו מתאים לדיסק, פוגם במהימנותו.**

80. התנהלות הנאם בעדותו בבית המשפט, הкус הרוב שביטה לפני התובע, אינה מלמדת על כנות גרסתו של הנאם. זאת, בשים לב לכך שהנאם אף כעס על התובע בגין הטענה כי שיקר במשטרה, למרות שהוא מודה כי שיקר במשטרה. מכאן, שאין הבעות כעס מטעם הנאם, מלמדות בהכרח על כנותו.

81. **סיכום של דבר**, עדות המתלוונת עשתה רושם מהימן ומשכנע. עדותה אף מחזקת היבט בעדויות על התנהגותה מיד לאחר האירוע ומצבה הרגשי לאורך שבועות, וכן על ידי ההכחשה השקרית של הנאם במשטרה אודות המפגש עמה ביום האירוע. עדות הנאם לא עשתה רושם חד ושריר לכך או לכאן. אולם, נוכח התחמיהות בעדותו, אין בעדות הנאם משקל מספיק כדי לעורר ספק סביר מול עדותה החזקה והחזקת של המתלוונת. זאת, למרות שהוכח כי אין לנאם כל עבר פלילי. **המסקנה היא שאין מנוס מקבלת עדות המתלוונת, דחיתת הנאם וקבעת למצאים פליליים כgresת המתלוונת, מעבר לספק סביר.**

82. לא עלתה טענה משפטית אודות טיב המעשים המיויחסים לנאם. המדבר בפעולות מיניות מובהקות ומודעות, אשר, על פניהן, נעשו לשם גירוש מני. הנאם הבהיר המעשים, ומילא לא נתן להם הסבר תמים. לפיכך, אין מנוס מן המסקנה כי מדובר ב"מעשים מגונים" שנעו בקטינה מתחת לגיל 14 שלא בהסכמה החופשית.

83. נוכח האמור, **אני מרשים הנאם בעבירות ובמעשים המיויחסים לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, בנסיבות הנאם, ב"כ עו"ד אורן דיגן, והתובע עו"ד סעדון.